

nem er blevet modvirket. Ophævelse af ordningen vil derfor medføre, at behovet for en direkte styring af realkrediten som led i den almindelige økonomiske politik bliver mindre end hidtil.

Lovforslaget indeholder på denne baggrund ikke bestemmelser om en almindelig administrativ styring af realkrediten, men åbner visse begrænsede muligheder for at give retningslinier for realkreditinstitutternes virksomhed og dermed for en vis styring ud over, hvad der følger af retningslinierne for adgangen til almindelig og særlig realkredit.

Skulle det vise sig nødvendigt at benytte realkreditsystemet i videre omfang som led i den økonomiske politik, er det regeringens opfattelse, at sådanne ændringer i første række bør søges gennemført ved aftaler med realkreditinstitutterne, herunder navnlig de institutter, som giver særlig realkredit. Hvis særlig realkredit kun skal kunne gives af et begrænset antal institutter, vil sådanne aftaler være lettere at gennemføre og kontrollere, end hvis aftalerne — som under obligationsrationeringen — skal omfatte alle institutterne. Kan en styring gennem aftaler ikke gennemføres, er regeringen af den opfattelse, at der da i givet fald bør gennemføres lovændringer om indskrænkninger af låneadgangen, og at der kun på specielle områder inden for den særlige realkredit vil kunne være grund til at overveje bemyndigelser i loven til administrative midlertidige ændringer, f. eks. i lånegrænserne.

Virkningerne af de foreslåede ændringer i realkrediten med henblik på at bedre balancen på obligationsmarkedet vil selvsagt afhænge også af den udvikling, der måtte ske på udlånene over bl. a. det private pantebrevsmarked og gennem f. eks. forsikrings-selskaber. Ved vurderingen heraf må tages i betragtning, at lån over pantebrevsmarkedet normalt vil forudsætte højere renter og kortere afdragstider end på almindelige realkreditlån, og at også dette marked vil være påvirket af den almindelige likviditetssituation og dermed af den almindelige pengepolitik, jfr. side 27-29 i redegørelsen vedrørende obligationsmarkedets forhold af 3. november 1969 (Betænkning nr. 541). Risikoen for overførsel af kapital fra obligationsmarkedet til det uorganiserede marked er i alle tilfælde på kort sigt skønnet at være

begrænset. På denne baggrund har regeringen ikke fundet det hensigtsmæssigt at foreslå foranstaltninger med henblik på en direkte regulering af den kreditgivning, der sker uden for den almindelige organiserede realkredit. Det må i denne forbindelse også erindres, at direkte reguleringer af det private pantebrevsmarked i praksis vil være vanskeligt at håndhæve, bl. a. fordi det vanskeligt vil kunne hindres, at lån optages uden direkte pantesikkerhed.

Spørgsmål 25.

Der udbedes en udførlig redegørelse for, hvorledes tilsynsvirksomheden med kreditinstitutterne fungerer i dag, herunder hvor omfattende tilsynet er, og hvor mange ansatte der beskæftiges hermed.

Boligministerens svar (af 6. maj).

Tilsynsvirksomheden omfatter for alle realkreditinstitutterne godkendelse af statutter og dermed af virksomhedernes nærmere tilrettelæggelse, herunder også godkendelse af honorarer til bestyrelse og repræsentanter.

Tilsynsvirksomheden omfatter for kredit- og hypotekforeningerne endvidere et løbende tilsyn med, at foreningerne overholder de i lovgivningen fastsatte lånegrænser. Dette sker på grundlag af kvartalsvise indberetninger fra foreningerne over ejerskifter i ejendomme, hvor der er ydet lån gennem de sidste 5 år. Indberetningerne omfatter oplysninger om ejendommenes beliggenhed, ejendomsværdi, lånevurdering, lånenes størrelse og ejendommenes salgssum. Ved gennemgangen af indberetningerne sammenholdes lånevurdering og låneudmåling med de faktiske salgssummer, og tilsynet søger derigennem at have indseende med foreningernes udlånspraksis.

Endvidere indkræves fra foreningerne kvartalsindberetninger, der belyser forholdet mellem den pålydende værdi af de obligationer, foreningen har i cirkulation, i relation til størrelsen af de pantebreve, hvori obligationerne har dækning. Endvidere indeholder indberetningerne oplysning om restancer på terminsydelser hos låntagerne, foreningernes likvide beholdning og oplysninger om eventuelle overtagne ejendomme. Endvidere indkræves til belysning af foreningernes virksomhed de årlige regnskaber